

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 13. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm736.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ogsaa dette Omsvøb maa jeg da bede Dem, m. H., at betragte ikke som noget, der efter mine Tanker hører til den bedste Maade at foredrage Historien paa, men blot som noget, jeg efter min maadelige Forfatning ikke kunde 14undlade, da jeg virkelig ikke havde Mod til uden alle Omsvøb at foredrage de sidste halvtredsindstyve Aars Historie paa den Maade, der falder mig naturligst, og som jeg derfor véd, maa blive den muntreste og livligste, der staar i min Magt. Hvor store nemlig end Omskiftelserne, og hvor kolossalske end Begivenhederne er i det sidste halve Aarhundrede, saa har jeg dog fundet, at al denne Storhed vilde falde mig besværlig, altsaa kjedsommelig, naar jeg ikke dermed forbandt to Smaating, som f. Ex. en tysk Historiker, naar *han* gjorde sit bedste, slet ikke vilde ænse; og medens jeg nu er vis nok paa, De, m. H., vil være enige med mig om den *ene* Smaating, jeg nødvendig maa tage med, da det naturligvis er *Danmark*, vort lille, men, som det plejer at være med de smaa, derfor ikke mindre, men netop des mere elskede Fæderneland, saa er dette dog ingenlunde Tilfældet med den *anden* Smaating, jeg nødvendig maa tage med, thi det er, hvad De, m. H., i Sammenligning godt kan forsvare at kalde slet ingen Ting, kort sagt: mig selv eller dog mit Smule Forhold saa vel til de store Verdens-Begivenheder som til vort lille Fæderneland. Om nu *det* kan gaa an, jeg vil ikke sige for Gjenstanden i sig selv, for Historien og Objektiviteten, - thi *det* tager jeg trøstig paa min Samvittighed, - men gaa an uden Kjedsommelighed for Dem, m. H., at se de store Verdensbegivenheder hængte ved min Ubetydelighed, som om de var afhængige af den, *det* er vistnok et Spørgsmaal, jeg nødes til at lade ubesvaret, men nødes ogsaa til at lade komme an paa en Prøve; thi vel er det ingenlunde sagt, det kan mere *Dem*, hvad der kan mere *mig*, men det er soleklart, at jeg kan ikke mere Dem med, hvad der kjeder mig; saa den førstes Mørskab, jeg maa sørge for, er efter Skæbnens uforanderlige Dom min egen, stolende paa, at Lykken bedre end Forstanden vil gjøre Resten.